

U F T S S R O O L L J B J J J I H D A A
 F O I U H X M M L E U J A O H A M A A A N R I
 Ö N N V A O X B M G C K E K A G H A M N A A A
 K I A I S H O X B M G C K E K A G H A M N A A A
 Z E P M H A N A N A S A W A T C H E V A A A A
 E S I N O A N K M A V O K A S S O V A A A A
 S E N O K U E N K U K K A A A A A A A A A
 E L K U K K A A A A A A A A A A A A A
 N A A A A A A A A A A A A A A A A A A A

crossing borders
 r a j o j e n y l i

crossing borders
rajojen yli

Toimittaneet

Antti Vallius, Eeva-Leena Haapakangas, Sari Pöyhönen
Tuija Saresma, Saara Jääntti
Kaisa Hiltunen, Nina Sääskilähti

© kirjoittajat, valokuvaajat, taiteilijat ja Jyväskylän yliopisto/Soveltavan
kielentutkimuksen keskus ja Musiikin, taiteen ja kulttuurin tutkimuksen laitos

Kansi Suvi Mononen, taitto Sinikka Lampinen

Valokuvat:

Sari Pöyhönen s. 10, 40; Anna Ruth s. 17; Iana Vulpe s. 23; Biagio Rosa s. 28;
Johanna Juvonen s. 29; Leena Häkkinen s. 33; Luciana Mariano s. 35;
Olga Malytcheva s. 37; Antti Vallius s. 41; Zoila Forss s. 42; Suvi Mononen s. 45;
Toni Essel s. 49; Shutterstock s. 27; still-kuvat videoista Suvi Mononen sivut 14, 15, 18,
19, 20, 21, 25, 31, 39, 44, 47, 51.

ISBN 978-951-39-7680-4 (nid.)
ISBN 978-951-39-7681-1 (PDF)

Jyväskylän yliopistopaino, Jyväskylä 2019

Jyväskylän yliopisto
Soveltavan kielentutkimuksen keskus
Musiikin, taiteen ja kulttuurin tutkimuksen laitos
Jyväskylä, 2019

alkusanat

preface

RAJOJEN YLI – CROSSING BORDERS

Miten ihmiset tuntevat kuuluvansa ryhmiin ja paikkoihin?

Miten he kertovat, esittävät, tuottavat ja kyseenalaistavat kuulumista?

Miten taide voi auttaa ilmaisemaan ja tuottamaan kuulumista?

Näitä kysymyksiä pohditaan Rajojen yli -tutkimushankkeessa, joka järjesti kolme työpajaa keväällä 2018. Työpajojen tarkoitus oli ylittää yhtäältä kielen asettamia rajoja, toisaalta taiteen ja tutkimuksen välisiä rajoja. Yli kolmekymmentä ihmistä tutki työpajoissa kuulumista ja kuulumattomuutta.

Galleria Ratamon Rajojen yli -näyttelyssä on esillä 20 taiteilijan elokuvia ja videoita, kirjoituksia ja ääni- ja kuvataidetta.

croboarts.org

How do people belong in physical, social and virtual places?

How do they discuss, perform and question belonging and non-belonging?

How can artistic practice help us express and produce different ways of belonging?

These are the key questions of the Crossing Borders research project which organized three arts-based workshops in spring 2018. The aim of the workshops was to cross borders between language, arts and research. More than thirty people participated in the workshops to explore belonging and non-belonging.

The Crossing Borders Exhibition in Gallery Ratamo presents films and videos, writings, sound and visual art works by twenty artists who took part in the workshops.

croboarts.org

ELOKUVATYÖPAJA – FILM WORKSHOP

Elokuvatyöpaja "Kertomuksia kuulumisesta" kokoontui viikoittain Monikulttuurikeskus Gloriaan pohtimaan, miten kuulumisen kokemuksia voisi käsitellä lyhytelokuvan keinoin. Monissa keskusteluissa pohdimme, mitä kuuluminen ylipäättään tarkoittaa ja jokainen sai tuoda esiin itselleen tärkeitä asioita. Analysoimme aiheeseen liittyviä lyhytelokuvia ja opettelimme elokuvanteon perusteita, kuten haastattelun tekemistä ja toiminnan kuvaamista. Ryhmätöiden rinnalla osallistujat työstivät omia elokuviaan. Ryhmän tuki oli tärkeä alkuperäisen idea jalostumisessa vähitellen valmiiksi elokuvaksi. Lopputuloksena syntyi seitsemän ainutlaatuisia ja oivaltavaa elokuvaa kuulumisen monista ulottuvuuksista. (Kaisa)

The film workshop "Tales of Belonging" met once a week at the Multicultural Center Gloria. In the meetings we pondered how to narrate experiences of belonging through short film. We had many discussions about the meaning of belonging, and everyone had a chance to share their thoughts on what for them was the most important aspects of it. We also analyzed short films and learned the basics of filmmaking. In addition to the group work, the participants worked on their own films and the group supported the filmmakers to develop their ideas. The outcome was seven unique and insightful films about the multiple dimensions of belonging. (Kaisa)

Työpajoissa henkilökohtaisia merkityksenantoja, ajatuksia ja tunteita kuulumisesta ja ei-kuulumisesta liittyen jaettiin ryhmän keskusteluissa vapaasti, mikä auttoi yksilöllisen lähestymistavan löytämisessä. Elokuvan tekoon liittyvän käytännön avun lisäksi kävimme inspiroivia keskusteluita elokuvan eri muodoista ja lajityypeistä. (Suvi)

In the workshops personal meanings, thoughts and feelings of belonging and non-belonging were shared openly in group conversations. This helped us to find our own individual angle to the topic. In addition to practical help with the production of the films, we also had inspiring conversations about different forms and genres of films. (Suvi)

TAIDETYÖPAJA – ART WORKSHOP

Taidetyöpajaan kutsuttiin keskisuomalaisia tai maakunnassa vaikuttavia taiteilijoita. Erilaisten ilmaisutapojen taitajista kootussa ryhmässä tutkittiin, miten taiteen avulla on mahdollista tarkastella kuulumista ja siihen liittyviä tunteita. Työpaja kokoontui Jyväskylän taidemuseolla kolme kertaa talvella 2018. Tapaamisissa tarkasteltiin kunkin henkilökohtaisia kuulumisen tunteita ja pohdittiin kuulumista yhteisön ja yhteiskunnan kannalta. Lisäksi ryhdyttiin suunnittelemaan ja luonnostelemaan omia kuulumista käsitteleviä taideteoksia. Prosessissa syntyneet maalaukset, valokuvat, installaatiot sekä ääniteos ja animaatioelokuva on nyt viimeistelty ja valmiina vuoropuheluun yleisön kanssa. *(Antti)*

In the art workshop, artists specialized in different modes of expression explored the ways in which belonging and feelings related to it could be studied through art. The group was formed by inviting artists operating in the area of Central Finland to participate. The workshop consisted of three meetings at the Jyväskylä Art Museum during winter 2018. In these meetings, the group contemplated on their personal feelings of belonging and discussed how these relate to the communal and societal levels of belonging. The participants also started to plan and sketch their own artworks dealing with the subject. The paintings, photographs, installations, and the sound work and animation film created in the process are now finished and ready to engage the public in a dialogue. *(Antti)*

On jännittävää tulla uuteen taiteilijaryhmään. Työpajaprosessin jälkeen huomaa, että on osa jotain suurempaa. Tartuimme vuosi sitten laajaan kuulumisen teemaan yhdessä ja erikseen. Oli hienoa nähdä, kuinka kollegat pystyivät käden käänteessä visualisoimaan ajatuksiaan vaikuttaviksi luonnoksiksi. Muut työpajamme jäsenet tekevät pääasiassa kuvaa, minun välineeni on ääni. Mielenpitojen, muistojen ja tunteiden ilmaisuvälineenä oli ja on taiteemme. Työpajassa syntyneet ajatukset olemme vuoden aikana työstäneet taideteoksiksi muiden työpajojen osanottajien lailla. Kaikkien teokset kuuluvat tänne. Ne ovat täällä ehdottamassa kuulumisen teemaan uusia näkö- ja kuulokulmia – haastamassa sinua ylittämään rajoja. *(Leena)*

It's exciting to come to a new group of artists and it's great to notice after the workshop process that you are part of something bigger. A year ago, we grabbed together and at the same time individually the theme of belonging, which is so vast that it is almost unreachable. It was great to see how colleagues were able to visualize their ideas at once and turn them into impressive sketches. The medium of expression of opinions, memories and emotions was then – and is still – our art. Most of the other members of our workshop engage mainly with pictures, my medium is sound. During this year, we have worked on the thoughts and ideas created in our workshop and turned into works of art, which are now placed here in the exhibition among the works made in the other workshops. Everyone's works belong to here. They are here to propose new visible and audible angles to the theme of belonging – and they are here for challenging you to cross borders. *(Leena)*

SANATYÖPAJA – WRITING WORKSHOP

*Keitä tänne tulee?
Tuleeko ketään?*

Seisoimme helmikuuisena iltapäivänä Katri Talaskiven ja Olli-Pekka Tennilän kanssa Jyväskylän taidemuseon aulassa, emmekä kovin tarkkaan tiedneet, keitä kauppojen ilmoitustauluille, kirjastojen pöydille ja internetiin jättämämme työpajailmoitukset olivat tavoittaneet. Ketkä olivat innostuneet mahdollisuudesta keskustella ja työstää kirjoittamisen, äänityöskentelyn ja muiden taiteen keinojen kautta kuulumisen ja kuulumattomuuden kokemuksia, kieli- ja taiteenalarajat ylittäen? Ajatusten, näkemysten ja myös hyvin henkilökohtaisten asioiden jakaminen tulevina kymmenenä ryhmän kokoontumiskertana johti teosten yhteiseen ideointiin. Yksi lainasi toiselle ääntään, toinen auttoi kuvaamisessa, kolmas kielenkääntämisessä. Kuuluminen sai hahmon paitsi työpajan tuotoksissa, myös yhdessä olemisen ja tekemisen kautta syntyneenä vastavuoroisuutena ja yhteyksien löytymisenä. (Nina)

*A group of artists meeting
We spoke undecided, "Maybe we do not belong."
Searching but hardly finding a place for seating
neither inside nor outside
or wherever our spaces were drawn*

*Ideas were of the essence
our belonging ever present
we bonded and warmed, created and formed
until our work was the focus
and the art was our dressing*

*Trying to bridge a place
Sandwiched between lefts and rights
We wrote, filmed and painted all our middle ground
We were neither here nor there but our voices everywhere
Was there anywhere to belong?*

*What was indeed left to separate our days from our nights?
We were the masters of our hands
in attempts to master our plans
we discovered our belonging
eager to exhibit now what we can*

*Crossing, collaborating, bouncing ideas into the realm of their
own dynamic
Wondering if not belonging is tragic...
But when we finished, we wondered if the outside is designed
with sparkles of magic
Carving stories and weaving videos into fabric
Crossing Borders as we had always done
through the course unforced in our lives through habit
(Shashank)*

taiteilijat

artists

Adriana Zamudio

Tunes of Belonging Kuulumisen sävelet

My name is Adriana Zamudio. I recently finished my master studies at the University of Jyväskylä. I've been involved in musical activities ever since I was a little kid, and have always felt that being capable of doing music (in any way) is a great privilege. This is the first film I've ever produced, so I really hope you enjoy it.

Nimeni on Adriana Zamudio. Sain äskettäin päätökseen maisteriopintoni Jyväskylän yliopistossa. Olen ollut tekemisissä musiikin kanssa pienestä pitäen. Olen aina pitänyt musiikin tekemistä millä tahansa tavalla suurena etuoikeutena. Tämä on ensimmäinen elokuva, jonka olen tuottanut. Toivon, että nautit sen katsomisesta.

In this short documentary film, two amazing musicians talk about their experiences living in Finland, and more specifically, about their experiences doing music there. It shows how sometimes, even when we don't speak the same language, music (no matter from where) can be the vehicle that helps us feel like we belong. That tie that helps us bond with other people, ourselves and even to God.

Tässä dokumentaarisessa lyhytelokuvassa kaksi upeaa musiikintekijää jakaa kokemuksiaan Suomessa elämisestä ja erityisesti siitä, millaista on tehdä musiikkia täällä. Elokuva näyttää, miten musiikki (tulipa se mistä tahansa) voi olla se ilmaisuväline, joka auttaa meitä tuntemaan itsemme kuuluviksi johonkin, vaikka emme puhuisi samaa kieltä. Musiikki voi olla se side, joka yhdistää meitä muihin ihmisiin, itseemme ja jopa Jumalaan.

Anna Ruth

Nimetön
Untitled

Anna Ruth on kanadalaislähtöinen kuvataiteilija ja taideorganisaattori, joka on asunut ja työskennellyt Jyväskylässä viimeiset viisitoista vuotta.

Ruth tunnetaan Keski-Suomessa monipuolisena kulttuurialan toimijana, joka oman taiteellisen työskentelynsä osana pyörittää Jyväskylässä useampaa taiteisiin liittyvää projektia. Näitä ovat nomadi taidegalleria Äkkigalleria, maailman nykyvalokuvaa tutkaileva Laatikkomo – Six Degrees of Photography -projekti ja sisäympäristötaidetriennaali House Games. Hän toimii Keski-Suomen Tanssin Keskuksen taiteellisessa toimikunnassa sekä Jyväskylän Taitelijaseuran edustajana Keski-Suomen sairaanhoitopiirin taidetoimikunnassa.

<http://www.annaruth.net>

Anna Ruth is a visual artist and event organiser who has lived in Finland for past fifteen years.

Ruth is known for her engagement in diverse cultural activities in Jyväskylä. Alongside her artistic production she acts as the primary director for the nomadic art gallery Äkkigalleria, the worldwide contemporary photography project Laatikkomo – Six Degrees of Photography and the interior environmental art triennial House Games. She is currently on the board of Artistic Directors for the Central Finland Regional Dance Centre and is the Jyväskylä Artist Association representative for the Central Finland Health Care District arts committee team.

<http://www.annaruth.net>

Näen kuulumisen suhteena, joka vaatii jatkuvaa ja pääosin myönteistä vuorovaikutusta. Työssäni haluan rinnastaa omat kokemukseni ihmisenä toisten elinmuotojen vastaaviin etsien näistä samankaltaisuuksia ja esiin tuoden absurdejakin piirteitä. Tässä projektissa pyrin kuvaamaan odottamattomia, mutta onnistuneita esimerkkejä tästä rinnakkaiselosta.

I see belonging as a relationship which requires affirmative reciprocity. In my work, I like to parallel my experiences as a human with the experiences of other living species, finding similarities and exposing absurdities. With this project, I strive to illustrate forced and unexpected, but successful, examples of relationships between plants and/or plant matter.

Deniz Duman

Aidiyet*

*Aidiyet means belonging in Turkish

*Aidiyet on turkkia ja tarkoittaa kuulumista

Deniz Duman was born in Ankara, Turkey. In 2016, after receiving degrees in Psychology and Communication and Design, she moved to Finland for further education. Currently she is conducting her doctoral research in music psychology at the University of Jyväskylä. Her interests include well-being, psychology, music, cinema, literature and travelling.

Deniz Duman on syntynyt Ankarassa, Turkissa. Valmistuttuaan psykologiasta ja viestinnästä vuonna 2016 hän muutti Suomeen. Tällä hetkellä hän tekee musiikkipsykologian väitöskirjaa Jyväskylän yliopistossa. Deniziä kiinnostavat hyvinvointi, psykologia, musiikki, elokuva ja matkustelu.

Belonging... A familiar word, right?

Think again!

Do you really know what belonging means to you?

Long dialogues with my past, presence and future reflect the essential sense of belonging for me with the work "Aidiyet".

Kuuluminen... Eikö sana kuulostakin tutulta?

Mietipä uudestaan!

Tiedätkö todella, mitä kuuluminen sinulle merkitsee?

Pitkät dialogit itseni – menneisyyteni, nykyisyyteni, tulevaisuuteni – kanssa johtivat kuulumisen tunteen perustavanlaatuisen pohtimiseen työssäni "Aidiyet".

Which country

city

street

house?

*Are you belonged to where you were born and grown,
or to where you have satisfied and loved?*

*

Or...

Never mind those dilemmas

Come.

Belong to this world!

So break your borders

And Come,

Belong to your own freedom

*

To future,

to past

and to presence...

*

Don't let the borders, times, societies

And even thoughts limit you!

Come.

Belong to yourself.

Hazal Türken

Smells of Belonging Kuulumisen tuoksut

Hazal is known for her YouTube videos that deal with culture and combine her background in sociology with her experience as a former street performer and nomadic perspective to make films.

Hazal tunnetaan hänen YouTubessa julkaisemistaan kulttuurivideoista. Elokvissa yhdistyvät hänen liikkuva elämäntapansa, sosiologitaustansa ja kokemuksensa katutaiteilijana.

This film deals with the feeling of belonging by engaging with the sense of smell. The film maker recreates scents that are associated with "home" by three people coming from different countries. Her work aims to overcome cultural barriers and evoke senses & emotions experienced by the storyteller.

Tämä elokuva käsittelee kuulumisen tunnetta hajuaistin kautta. Tekijä luo uudelleen tuoksuja, joita kolme eri maista tullutta kertojaa yhdistää kodin käsitteeseen. Hazal pyrkii työssään ylittämään kulttuurisia muureja ja herättelemään aisteja ja tunteita tavoittaakseen hänelle kerrottujen tarinoiden tunnelman.

Iana Vulpe

Red Heart / Inimă roșie / Punainen sydän

Red Heaven / Cer roșu / Punainen taivas

Red Pillow / Perna roșie / Punainen tyyny

Red Head / Roșcata / Punainen pää

Pushkin / Pushchin

Olen Iana Vulpe, moldovalainen taidegraafikko ja kuvataiteilija. Olen asunut Jyväskylässä vuodesta 2004. Teoksiani on lukuisissa kokoelmissa. Taiteellisessa työskentelyssäni käytän välineinä vesivärejä ja erilaisia taidegraafikan tekniikoita. Monet teokseni kumpuavat henkilökohtaisista kokemuksista, muistoista ja päivittäisistä havainnoista. Luonto on yksi rakkaimmista aiheistani. Kuvaan myös ihmisiä kuvitteellisissa tilanteissa. Tunteiden välittäminen on yksi tärkeimmistä tavoitteistani. Tekniikka on tärkeä minulle sekä taidegraafikassa että maalauksissa. Lähtökohtiani ovat kokeilu ja intuitio.

www.ianavulpe.com

My name is Iana Vulpe. I am a Moldovan graphic and visual artist. I have been living in Jyväskylä since 2004. My art works have been included in several collections. In my artistic work, I use water colours and various techniques of graphic arts. In many of my works, I draw on my personal experiences, memories and daily observations. Nature is one of my dearest themes. I also portray people in imaginary situations. What matters to me most, is to convey emotions. I also pay close attention to technique both in graphic works and in paintings. Experimentation and intuition are my starting points.

www.ianavulpe.com

Töideni aihe on tervehtiminen. Ilahdun aina tavatessani kadulla tuttaviani. Se oli ensimmäinen kokemukseni kuulumisesta täällä. Jyväskylää voi pitää täydellisenä pikkukaupunkina. Täällä saa huudahtaa "Päivää" toisille jo heti aamusta. Olen päättänyt lisätä teoksiini eläimiä, mutta en siksi, että Aristoteles määritteli ihmiset sosiaalisiksi eläimiksi. Minun kuvissani eläimet kuvaavat tervehtimisen yhteydessä syntyneen vuorovaikutuksen luonnetta. Valitsin kameleontin, etanan, pöllön, lohen ja kamelin. Taustaornamenttien avulla pyrin rakentamaan erilaisia ympäristöjä. Jos ihminen ajattelee, mikä eläin tai lintu kuvaa häntä parhaiten, ensimmäinen ja helpoin askel kohti oman identiteetin rakentamista on otettu. Arvokysymykset voivat olla vaikeimpia, mutta ne ovat todella tärkeitä. Minulle kuuluminen on identiteettikysymys. Olen kuvannut, miten nuoret naiset ja miehet tervehtivät toisiaan. Olen kuvannut, miten ikääntyneet ja lapset lähestyvät ikätovereitaan. Mielikuvitukseni avulla olen myös yrittänyt tervehtiä syyrialaista pakolaista.

The topic of my works is greeting. I am personally always delighted when I meet an acquaintance in a street. This was my first experience of belonging here in Jyväskylä. One could call Jyväskylä a perfect small town. One can call out "Good day" since the morning. I decided to add animals to my paintings, but not because Aristoteles defined humans as social animals. In my pictures, animals illustrate the nature of the interaction created when greeting takes place. I chose a chameleon, a snail, an owl, a salmon and a camel. With the background ornaments, I aim to produce different kinds of environments. If everyone thought, what animal or a bird would describe him or her the best, it would already be a step towards constructing one's identity. It is also the easiest step. Questions of values can be most difficult, but they are also very important. Belonging for me is a question of identity. I have illustrated, how elderly persons and children approach their peers. In my imagination, I have also tried to greet a Syrian refugee.

Jamal Piruzdelan

A Good Friend

Hyvä ystävä

I have studied philosophy at the University of Jyväskylä. I have also studied Advanced Multimedia and Hypermedia and became very interested in filmmaking, digital art, 3D animation and 3D visualisation. I have also worked as a 3D Animator in various companies. I am very involved in politics and social sciences, and I am interested in helping people to recognize the important role they could play in creating and forming a better society.

Olen opiskellut filosofiaa Jyväskylän yliopistossa sekä multimedian ja hypermedian tuottamista. Olen kiinnostunut elokuvanteosta, digitaalisesta taiteesta, 3D-animaatiosta ja -visualisoinnista ja olen myös työskennellyt useissa yrityksissä 3D-animaattorina. Olen poliittisesti ja yhteiskunnallisesti aktiivinen. Haluan auttaa ihmisiä tunnistamaan, miten tärkeä rooli heillä voi olla paremman yhteiskunnan luomisessa.

I wanted to make a short film that is close to my heart. I met Nael in Multicultural Center Gloria. He is an immigrant from Syria. I wanted to show that there are people from Middle East who are willing to learn new things and are able to integrate into a peaceful and tolerant culture in order to create a better future for their children. I wanted to show that we all share fundamental instincts which can bring us closer together.

Halusin tehdä lyhytelokuvan, joka on lähellä sydäntäni. Tapasin Naelin monikulttuurikeskus Gloriassa. Hän on syyrialainen maahanmuuttaja. Halusin näyttää elokuvassani, että Lähi-Idästä tulee ihmisiä, jotka haluavat oppia uusia asioita. He haluavat integroitua luodakseen lapsilleen paremman tulevaisuuden, he pyrkivät rauhaan ja suvaitsevaisuuteen. Halusin näyttää, että meillä kaikilla on perustavanlaatuisia vaistoja ja tunteita, jotka voivat lähentää meitä toisiimme.

Jo

A Letter Home

Kirje kotiin

Josephine arrived in Finland on Midsummer's Eve in 1997. After her initial shock at encountering somewhat naked Finns in the forest, she discovered that life in Finland suited her pretty well and that she suited Finland as well. Josephine works as a teacher and educational researcher. She is married to a British Finn (or a Finnish Brit) and has two children. For Josephine participating in the Words of Belonging workshop was an opportunity to reflect on the last twenty years and to re-view what has been and perhaps what can be. "A Letter Home" is a personal response to the rich, yet complicated experience of belonging.

Josephine saapui Suomeen juhannusaattona 1997. Alkushokin jälkeen, kohdattuaan jokseenkin alastomia suomalaisia metsässä, hän huomasi, että elämä Suomessa sopi hänelle aika hyvin; ja että hänkin sopi Suomeen. Josephine työskentelee opettajana ja koulutuksen tutkijana. Hän on naimisissa brittiläisen suomalaisen (tai suomalaisen britin) kanssa ja hänellä on kaksi lasta. Josephinelle osallistuminen sanatyöpajaan antoi mahdollisuuden pohdiskella viimeistä kahtakymmentä vuotta ja tarkastella uudelleen sitä, mitä on ollut ja sitä, mitä ehkä tulee olemaan. "Kirje kotiin" on henkilökohtainen vastaus monimuotoiselle, mutta monimutkaiselle kuulumisen kokemukselle.

Johanna Juvonen & Biagio Rosa

Rauhaton / Impaziente / Restless
Kuuluminen / Appartenenza /
Belonging

Juvonen & Rosa on suomalais-italialainen taiteilijapari. Taiteilijoiden yhteistyö alkoi opiskeluvuosina Italiassa, Urbinon Kuvataideakatemiassa vuonna 2005. Taiteilijapari muutti Suomeen 10 vuotta sitten. Tällä hetkellä he asuvat ja työskentelevät Vesangassa.

Juvosen ja Rosan teosten lähtökohtana ovat usein ajankohtaiset, mieltä askarruttavat ja vaikeasti lähestyttävät asiat. Taiteilijapari tutkii teoksissaan kodittomuuden ja juurettomuuden kaltaisia tunteita. Viime vuosina Rosan kotiseudulla Italian Abruzzossa sattuneet maanjäristykset ovat vaikuttaneet suuresti taiteilijoiden teoksiin; luonnonmullistukset ja niiden aiheuttavat ilmiöt toimivat inspiraationa taiteelle.

Särkyminen ja säröjen estetiikka kiehtoo. Näistä lähtökohdista syntyvät taiteilijaparin maalaukset, veistokset ja installaatiot. Ihmisen hylkäämä kiehtoo heitä niin taiteessa kuin materiaalivalinnoissakin. Taiteen materiaaleiksi valikoituvatkin usein luonnon- tai rakennusmateriaalit.

Juvonen & Rosa are a Finnish-Italian artist couple. Their collaboration began in Italy in 2005 when they studied at the Academy of Fine Arts Urbino. Ten years ago, they moved to Finland. Currently they live and work in Vesanka.

In their works, Juvonen and Rosa often engage in timely issues that puzzle them and may be difficult to approach. Their works explore such feelings as homelessness and rootlessness. In recent years, the earthquakes in Rosa's home region, Abruzzo, have greatly affected the couple's work; natural disasters and the subsequent phenomena inspire their art.

The artists are fascinated the aesthetics of cracks and breaking. These are the starting points for their paintings, sculptures and installations. They are fascinated by things abandoned by other people and often use those as a source of inspiration or as material for their art. They often choose natural or building materials for their art.

Olemme pohtineet teoksissamme kuulumattomuuden tunnetta: mikä sen aiheuttaa ja minkälaisia tunteita se saa aikaan.

Teoksia tehdessämme mielessämme pyörivät ajankohtaiset tapahtumat maailmalla. Teokset voivat linkittyä sotaan, luonnonmullistuksiin ja muihin tämän hetken koettelemuksiin.

Emme kuitenkaan halua sitoa teoksiamme mihinkään paikkaan. Ne voivat kuvastaa missä tahansa maapallolla tai ihmismielessä tapahtuvaa muutosta.

Through our works we have reflected the sense of non-belonging; its causes and the kinds of emotions it evokes.

While making these works of art our minds were filled with the current events in the world. These works can be linked to war, natural disasters and other afflictions of the present day.

However, we do not want to bind our works to any specific place. They can reflect changes taking place in any corner of the world or in the human mind.

Jukka Jouhki

The Defence
Väitös

Jukka Jouhki on kulttuuriantropologi, joka kuuluu ihmisapinoiden omituiseen alakulttuuriin nimeltään ihmiskunta.

Jukka Jouhki is a cultural anthropologist belonging to a weird subculture of the great apes called the humankind.

A doctoral degree is an important part of belonging in the academic community. What is it like to prepare for the public defence of one's PhD thesis? What is the actual defence like? How is the finishing of the long project celebrated? "The Defence" follows a doctoral candidate, Minna-Maaria, during the most important day of her PhD project.

Tohtorin tutkinto on tärkeä osa akateemiseen yhteisöön kuulumista. Millaista on valmistautua julkiseen väitöstilaisuuteen? Millainen itse väitöstapahtuma on? Kuinka pitkän projektin loppumista juhlistetaan? "Väitös" seuraa Minna-Maariaa hänen väitöstutkimusprojektinsa tärkeimpänä päivänä.

Leena Häkkinen

Kohtaamisia Kompassilla – kenelle tila kuuluu? Encounters at the Compass Square – Who Hears, Who Owns a Space?

Työskentelin Yle Draaman Radioateljee-toimituksessa freelancer-ohjaajana, -käsikirjoittajana ja -äänisuunnittelijana vuosina 1982–2017, toimituksen lakkauttamiseen saakka. Olen työskennellyt viime vuodet äänitaiteilijana. Opiskelen Jyväskylän yliopistossa taidekasvatusta ja valmistelen parhaillani maisteritutkielmaani.

In 1982–2017 I worked as a free-lance director, manuscript writer and a sound designer for the national broadcasting company, YLE's drama studio (Radioateljee) – till it was closed. In the past years, I have been working as a sound artist. Currently I am finishing my MA thesis in Art Education at the University of Jyväskylä.

Installaatio koostuu kolmesta ääniteoksesta ja rimoin näyttelytilaan rajatusta tilasta. Ääniteos Kohtaamisia Kompassilla – kenelle ääni kuuluu? (1) kuuntelee jyvaskyläläisiä aukiolla ja pohtii, kuuluuko äänemme päättäjille asti. Toinen ääniteos Kohtaamisia Kompassilla – kenelle akustinen tila kuuluu? (2) pohtii sanattomasti sitä, minkälainen äänimaailma Kompassi-aukiolle muodostuu eri vuorokauden- ja vuodenaikoina. Kolmannessa teoksessa Kohtaamisia Kompassilla – kenelle näkymätön tila kuuluu? (3) kuulija kohtaa Kompassi-aukion virtuaalitodellisuuden. Teos kysyy, kenelle Kompassi-aukio todella kuuluu.

Uskallatko astua sisään tilaan, joka on kepeästi rajattu ja ehdottaa ajatuksia kuulumisesta kolmen ääniteoksen muodossa? Teos on valmistunut Taiteen edistämiskeskuksen tuella.

The installation consists of three sound works and a space framed by bars in the exhibition venue. I have recorded the sound works at the Compass Square at the centre of Jyväskylä. The first sound work Encounters at the Compass Square – Who Can Hear Our Voice? listens to people in Jyväskylä and ponders whether our voices reach policy-makers. The second sound work Encounters at the Compass Square – Who Does the Acoustic Space Belong to? explores the different soundscapes at the Compass Square during different times of the day and the year. In the third sound work Encounters at the Compass Square – Who Does the Invisible Space Belong to? the listener meets the virtual reality of the Compass Square. It asks, for whom the Compass Square really belong to.

Do you dare to enter a space that is so lightly framed and suggests ideas about belonging in the form of three sound works? The production of the installation was funded by the Arts Promotion Centre Finland.

Luciana Mariano

Lula Livre / Free Lula / Lula Vapaaksi / Lula Libero / Fri Lula

Luciana was born in São Paulo, Brazil, in 1971, during the Brazilian military dictatorship. Politics and arts have always had a strong presence and importance in her life. Even if she is a naive artist, her art is not always as cute and simple as is common for primitive artists. Her paintings always carry extra layers of questioning and criticism of her narratives. For the past ten years, her paintings have been shown in galleries and museums, but her writings are still hidden and waiting to bloom.

Luciana on syntynyt São Paulossa Brasiliassa vuonna 1971 sotilasvallan aikana. Poliitiikalla ja taiteella on aina ollut suuri merkitys hänen elämässään. Vaikka hän on naivistitaiteilija, hänen taiteensa ei ole aina niin söpöä ja yksinkertaistettua kuin yleensä tämän taidesuunnan taiteilijoilla. Hänen maalauksissaan on aina kyseenalaistamista ja kritiikkiä, jotka lisäävät kerroksia hänen kertomaansa tarinaan. Lucianan maalauksia on viimeisen kymmenen vuoden aikana ollut esillä gallerioissa ja museoissa, mutta hänen kirjoituksensa ovat vielä piilossa ja odottavat kukkaan puhkeamistaan.

The ex-president Lula, a 73 year-old man who raised Brazil to be the world's 8th economy, who rescued 36 million people from extreme poverty, who improved all institutions and found one of the biggest oil reserves on Earth in Brazil is victim of a lawsuit. He was put in prison in April 2018 and is still locked up, without any proofs against him. Words are now all we have. And I say: Lula vapaaksi, Lula livre, Free Lula.

Entinen presidentti Lula – 73-vuotias mies, joka nosti Brasilian maailman kahdeksan suurimman talousmahdin joukkoon, pelasti 36 miljoonaa ihmistä äärimmäiseltä köyhyydeltä, paransi maan hallinnon tilaa ja löysi Brasiliasta erään maailman suurimmista öljyesiintymistä – on oikeustaistelun uhri. Hänet vangittiin huhtikuussa 2018. Hän on edelleen vangittuna – ilman todisteita häntä vastaan. Meillä on jäljellä vain sanat. Ja minä sanon: Lula vapaaksi, Lula livre, Free Lula.

Colors of Belonging / Kuulumisen värit

This painting is a figurative, yet very abstract storyboard. It is supposed to be a cozy, warm, visual blanket, a handmade quilt of sensations and paint. People, objects, patterns of feelings described, stories told, heard and written, of what it is to belong, what it feels like, and what it should be. It is the struggle and the search, the longing and desire, the idea (real or not) of our deepest, most secret and also most evident needs of being part of something, being loved, belonging.

Tämä teos on figuratiivinen, esittävä, mutta samalla abstrakti kuvakäsikirjoitus. Sen on tarkoitus olla mukavan lämmin visuaalinen peitto, käsintehty, aistimuksista ja maalista koottu täkki. Ihmiset, esineet, kuvattujen tunteiden kaavat, ääneen kerrotut, kuullut ja kirjoitetut tarinat siitä, mitä on kuuluminen, miltä se tuntuu, mitä sen pitäisi olla. Se on rimpuilua ja etsintää, kaipausta ja kaihoa, tosi tai epätosi käsitys syvimmistä, salatuimmista ja myös selvimmistä tarpeistamme olla osa jotain, olla rakastettuja, olla kuuluvia.

Feeling of Belonging / Kuulumisen tunne

The tiny clay sculpture holds the most sensorial example of what belonging should feel like. We are material, physical, perishable, ephemeral. The hug makes us, even for a brief moment, part of something, a multi-layered phenomenon that defies materiality itself. You contain and are contained, in that embrace, in that moment and feeling, you are, you belong.

Pieni saviveistos on aistein havaittava esimerkki siitä, miltä kuulumisen pitäisi tuntua. Olemme materiaa, ruumiillisia, katoavaisia, hetkellisiä. Vaikka vain pienen hetken kestävä halaus tekee meidät osaksi jotain. Se on monikerroksinen ilmiö, joka uhmaa materiaalisuutta. Siinä syleilyssä, siinä hetkessä ja tunteessa sisällyt ja sisällät. Kuulut.

Olga Malytcheva

Tässä ja nyt
Здесь и сейчас
Here and Now

Inkerinsuomalainen Olga Malytcheva on opiskellut maalaamista yksityistavuotiaasta asti, ensin Pietarin Taidekoulussa ja sitten N. K. Rerihon Taideammattikorkeakoulussa. Suomeen hän muutti vuonna 1996 ja kuuluu nykyisin Jyväskylän Taiteilijaseuraan. Malytcheva on vuodesta 1990 lähtien osallistunut moniin yhteisnäyttelyihin sekä pitänyt yksityisnäyttelyitä. Hänen teoksiaan on yksityiskokoelmissa mm. Italiassa, Saksassa, Japanissa, Ruotsissa, Suomessa ja Venäjällä. Hänellä on myös runsaasti kokemusta opettamisesta.

Ingrian Finnish Olga Malytcheva has studied painting since she was eleven, first at the art school of St. Petersburg and later in the N. K. Rerihov's professional academy of art. She moved from Russia to Finland in 1996, and she is a member of the Jyväskylä artist association. Since 1990, Malytcheva has participated in many collective and private exhibitions. Her art has found its home in private collections for example in Italy, Germany, Japan, Sweden, Finland and Russia. She is also an experienced art teacher.

Taideprosessi on kuin aikakone. Minä esimerkiksi maalaan kellarissa. Noiden neljän-viiden tunnin aikana, joina maalaan teostani, matkustan jonnekin muualle. Ja sitten kun teos ottaa ohjat, se on kuin kutsu tai portaat katsojille tulla hetkeksi maalausprosessini maailmaan. Portaat aukeavat vain sellaiselle, joka haluaa päästää teoksen sisälleen. Pääsylippu maksaa sen verran, minkä arvoiseksi katsoja arvioi omat tunteensa. Ja monelle se on ajatuksen hetki. Tässä on mielestäni taiteen voima – tunnelma, joka synnyttää filosofisia ajatuksia. Missä minä olen ja miksi? Mikä on tärkeintä maailmassa? Minulle itse prosessi on tärkeä. Pääsen matkustamaan teoksen kanssa hetkeksi jonnekin muualle ja neljän-viiden tunnin päästä palaan uusin voimin takaisin kellariin, jalat taas maassa. Kun ihmiset valitsevat jonkun taideteoksen, he valitsevat sen sisältämän energian ja tunnelman. Vapaalla tekniikalla tuotettu teos sisältää taiteilijan henkilökohtaista energiaa. Se on taidetta.

The process of making art is like a time machine. I, for example, paint in a basement. During those four or five hours that I paint, I journey somewhere else. And when the painting takes the lead, it is like an invitation or stairs to the audience to come and visit the world of my painting process for a while. But those "stairs" are open only for those who want to let the painting in. The price of the entry ticket equals to the value the viewer gives to the feeling it creates. And for many that's a moment for thought. This, I think, is the power of art – the feeling that gives rise to philosophical thoughts. Where am I and why? What is most important in the world? For me, it is the process that matters. For a moment, the artwork allows me to wander somewhere else, and after four or five hours, I return to the basement, strengthened, feet firmly on the ground. When people choose an artwork they choose the energy and the atmosphere it contains. An artwork made with free technique contains the artist's personal energy. That's what art is.

Ombeni Mwanga

My Cycling Tale

Minun pyöräilytarinani

Ombeni is a student in Development Studies at the University of Jyväskylä. She comes from Tanzania, a culture different from Finland. She experiences belonging in multiple ways. She shares her story in the 'Cycling Tale'.

Ombeni opiskelee kehitysmaatutkimusta Jyväskylän yliopistossa. Hän on kotoisin Tansaniasta. Maan kulttuuri on erilainen kuin Suomessa. Ombeni kokee kuulumisen monilla eri tavoilla. Hän jakaa tarinansa teoksessaan 'Minun pyöräilytarinani'.

I think that to me, belonging means that one is connected to or has a relationship to different things, places and people. The idea of belonging is shaped by the feelings, attitudes or emotions that one develops for that thing, place, or people. For instance, having a Tanzanian passport means that I belong – or at least it gives me the assurance that I am part of something.

The film is about my experiences of learning how to cycle. Cycling is a common practice in Finland. As an African woman, I was interested in cycling and thought that mastering cycling would facilitate my sense of belonging with the community here. The challenges that I faced during the process made me re-examine and re-think my definition of belonging.

Minulle kuuluminen merkitsee yhteyttä tai suhdetta erilaisiin asioihin, paikkoihin ja ihmisiin. Se, mitä kuuluminen merkitsee kullekin, syntyy tunteista, asenteista tai suhteista, joita hän luo asioiden, paikkojen tai ihmisten kanssa. Esimerkiksi minulle Tansanian passi tarkoittaa kuulumista. Se antaa minulle vakuuden siitä, että olen osa jotakin.

Elokuva kertoo kokemuksistani pyörällä ajamaan oppimisesta. Polkupyöräily on Suomessa tavallista. Afrikkalaisena naisena Suomessa kiinnostuin pyöräilemisestä ja ajattelin, että pyöräilyn oppiminen helpottaisi kuulumistani tähän yhteisöön. Prosessin aikana kohtaamani haasteet saivat minut pohtimaan ja uudelleenarvioimaan omaa kuulumisen tunnettani.

Roxana Sadvokassova

Depression Masennus

This video essay is based on a poem written in the midst of depression. Trapped in my mind and my apartment, craving for a change, things sometimes get really hopeless. A thick heavy blanket, grey slows down your moves while the world keeps rushing forward making you feel hopelessly behind and detached.

I don't know how to say it better, but I want to tell this: You are going to be OK. Just don't give up on the idea that your life can be better, that there are people out there who are there for you, that you just haven't quite arrived there yet. Do not give up on searching for help, asking for help. (Also, maybe watch BoJack Horseman, Season 1, at least.)

The act of leaving my home country meant leaving my emotional luggage and issues there. I would start afresh in Finland and have the opportunity to rediscover myself in my own terms. I didn't know then that wherever you go you always carry unresolved things from one country to another, hoping to find a place to belong. I realised I need to find that place within me first. I am working on it, and I can tell – it's worth it.

Tämä videoessee perustuu runoon, joka on kirjoitettu masennuksen keskellä. Sulkeutuneena oman mielen ja asunnon syövereihin, tilanteessa, jossa kaipaa muutosta, mutta asiat tuntuvat välillä todella toivottomilta. Kun paksu ja raskas peitto, jonka harmaus hidastaa liikkeitä samalla kun maailma rynnistää eteenpäin ja saa tuntemaan, että on auttamattomasti jäljessä ja ulkopuolinen.

En osaa ilmaista sitä paremmin kuin kertomalla tämän: Tulet selviämään tästä. Älä luovu ajatuksesta, että elämäsi voi olla parempaa, ja että jossain on ihmisiä sinua varten, et vain ole vielä perillä. Älä luovu avun etsimisestä, avun pyytämisestä. (Ja vähintäänkin katso BoJack Horsemanin ensimmäinen kausi.)

Ajattelin lähdön kotimaastani tarkoittavan sitä, että jättäisin emotionaalisen matkalaukkuni ja ongelmani sinne, aloittaisin puhtaalta pöydältä Suomessa, minulla olisi mahdollisuus löytää itseni uudelleen omien ehtojeni mukaisesti. En tiennyt, että mihin tahansa menenkin toivoen löytäväni paikan, johon kuulua, kannan aina mukani selvittämättömiä asioita. Ymmärsin, että minun täytyy löytää tuo paikka ensin itsessäni. Työstän tätä asiaa parhaillani. Voin kertoa, että se on sen arvoista.

Depression Fish Masennuskala

A series of objects: a couch, plates, laptop, table, a teacup, a blanket, a bed, a wall clock chaotically surround a vulnerable naked female figure in fetal position. The whole composition is encapsulated within a transparent fish. Depression, as a cold fish moving in dark waters. When I was swallowed by my depression, I felt trapped within something that I couldn't control and didn't know where the thing was even heading to. Daily existence becomes a rotation of those objects – bed, laptop, table, wall clock, plates etc. – piling up in chaotic order around me. The fish is transparent; people still see you. But most of them don't see the transparent barrier, and yet, the transparent sphere holds you tight. Sometimes you don't even see it yourself.

For years my narrative of myself consisted of that which I was kind of supposed to do and how the world kind of worked. As I came (escaped) to Finland, my previous narratives and models failed - leaving a void to figure out. I was left to like I didn't belong within the world, within Finland, within Kazakhstan, within my own family. Having shed the old skin, I was left stripped to the core, and probably for the first time had to face the core and through painful process I had to learn, no, I wanted to learn - to belong within myself.

Kaoottisesti aseteltu valikoima tavaroita – sohva, lautaset, läppäri, pöytä, teekuppi, huopa, sänky, seinäkello – ympäröi haavoittuvaista, sikiöasennossa olevaa alastonta naishahmoa. Koko asetelma koteloituu läpinäkyvän kalan sisälle. Masennus on kuin kylmä kala, joka ui syvässä vesissä. Kun masennukseni nielaisi minut, tunsin joutuneeni ansaan johonkin, jota en voinut hallita ja jonka suuntaa en voinut ennakoida. Jokapäiväisestä olemassaolosta tulee kiertoliikettä noiden tavaroiden välillä – sänky, tietokone, pöytä, seinäkello, lautaset jne. kasautuvat kaoottiseen järjestykseen ympärilläni. Kala on läpinäkyvä: ihmiset voivat nähdä sinut. Mutta useimmat heistä eivät huomaa läpinäkyvää muuria, vaikka läpinäkyvä alue pitää sinut tiukassa otteessaan. Joskus et huomaa sitä itseään.

Vuosien ajan kertomukseni itsestäni koostui siitä, mitä minun mukamas piti tehdä ja miten maailman mukamas piti olla. Kun tulin (pakenin) Suomeen, aiemmat kertomusmallini lakkasivat toimimasta jättäen jälkeensä tyhjiön, jossa oli selvitettävää. Minusta tuntui, että en kuulunut maailmaan, Suomeen, Kazakstaniin, omaan perheeseeni. Olin kuorinut vanhan nahkani ja olin paljaana ydintä myöten. Ehkä ensimmäistä kertaa jouduin kohtaamaan tämän ytimen. Tuskallisen prosessin kautta minun piti oppia, tai pikemminkin halusin oppia, miten kuulua itseeni.

Shashank Mane

Where I Belong

Mihin kuulun

Shashank Mane is a writer and poet. He has lived in Finland since 2013, publishing fiction and poetry mostly in reviews, journals and magazines in the United States. He published his first collection of short stories and poetry "Moments" in 2017. Belonging has played a central role in his life since the age of seven, when he first left the country of his birth.

Shashank Mane on kirjailija ja runoilija, joka on asunut Suomessa vuodesta 2013. Hän on julkaissut kaunokirjallisuutta ja runoja enimmäkseen Yhdysvalloissa. Hänen novelli- ja runokokoelmansa "Moments" julkaistiin vuonna 2017. Kuulumisen pohdinta on ollut hänen elämässään keskeisellä sijalla siitä saakka, kun hän lähti synnyinmaastaan ensimmäistä kertaa 7-vuotiaana.

My work aims to capture belonging as linked to a utopian sense of being while travelling through the daily aspects and intricacies of life, both good and bad. I wish to omit the restlessness of the misplaced, the frustrations and misgivings of the lost, and try to come to terms with belonging (or not-belonging) through the words in this piece of poetic prose.

Belonging is a complex, varied, and often difficult experience – whether one is immigrant or refugee, young or of an older generation. Some never truly feel at home and some can never find their way back. If we step outside the borders of our existence, perhaps we are all searching for belonging in our daily lives, wherever we may find ourselves.

Teokseni tavoittelee kuulumista utopistisena olemisen tunteena, joka liittyy moninaisesti arkisiin tilanteisiin, niin hyviin kuin pahoihin. Haluaisin jättää taakseni paikaltaan irtautumisen levottomuuden ja epäilyt ja turhautumiset, päästä sopuun kuulumisen (tai kuulumattomuuden) kanssa tämän runollisen proosan sanoin.

Kuuluminen on monimutkainen, vaihteleva ja usein vaikea kokemus, olipa sen kokija maahanmuuttaja tai pakolainen, nuori tai vanhemman sukupolven edustaja. Jotkut eivät ikinä tunne todella olevansa kotonaan, jotkut eivät koskaan löydä tietään takaisin kotiin. Jos astumme oman olemassaolomme rajojen ulkopuolelle, ehkä me kaikki etsimme kuulumista arjessamme, mistä sitten itsemme löydämme.

Suvi Mononen

Six Breaths to Belonging Kuusi henkäystä kotiin

I am a filmmaker, multimedia artist, cultural journalist and student in Communication and Cultural Anthropology. Science, technology, spirituality, music, nature, mind and movement inspire me towards artistic expression through photography, filming, painting, writing and dancing. I have a keen interest in the human body, its beautiful ability to adjust, and the connectivity of body, mind and spirit in contemporary and ancient belief systems.

Olen elokuvantekijä, monimediataiteilija ja kulttuuritoimittaja sekä viestinnän ja kulttuuriantropologian yliopisto-opiskelija. Tiede, teknologia, henkisyys, musiikki, luonto, mieli ja liike inspiroivat minua taiteelliseen ilmaisuun valokuvauksen, videokuvauksen, maalauksen, kirjoittamisen ja tanssin kautta. Minua on aina kiehtonut ihmiskeho ja sen uskomaton kyky mukautua, samoin kehon, mielen ja henkisyyden yhteys nykyaikaisissa sekä ikiaikaisissa uskomusjärjestelmissä.

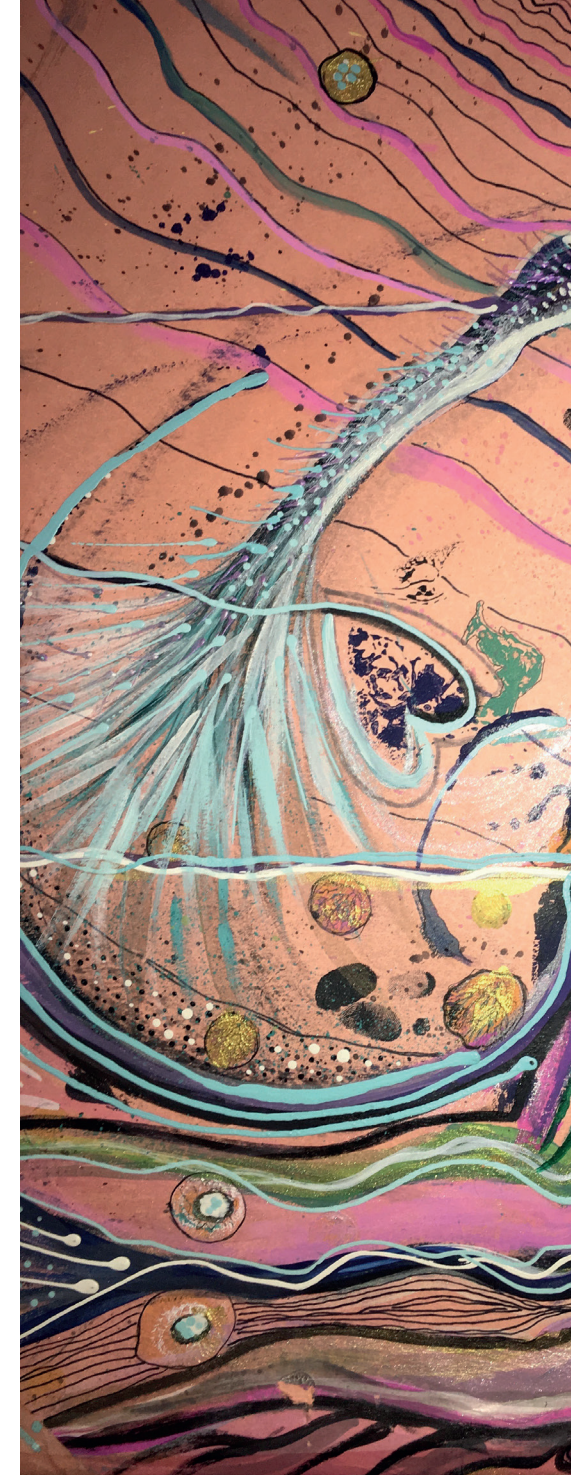
My film "Six Breaths to Belonging" is an experimental, visual, and philosophical conceptual play within the feeling of lost belonging and an exploration of the realm that exists beyond. The search for one's home when all the outer structures are gone. The film encourages to pursue and embrace the yet unknown within and without the familiar form.

Elokuvani "Kuusi henkäystä kotiin" on kokeellinen, visuaalinen ja filosofinen käsitteellinen leikki menetetyn kuulumisen tunteen todellisuudessa sekä tutkimusmatka maailmaan, joka toteutuu sen ulkopuolella. Elokuva kertoo kodin etsimisestä sieltä, missä ulkoisia rakenteita ei enää ole. Se kannustaa etsimään toistaiseksi tuntematonta maailmaa tuttujen muotojen sisä- ja ulkopuolella ja vastaanottamaan sen.

Experiments in Reflection Kokeita heijastuksilla

"Experiments in Reflection" is a series of paintings that embody the intense sensations related to re-integration to the physical and cultural environment after years spent abroad. Besides the paintings, the physically painful adaptation process created an understanding of one's mind and its amazing abilities to adapt.

"Kokeita heijastuksilla" on maalauksista muodostuva sarja, joka ilmentää vuosien poissaolon jälkeisiä fyysiseen ja kulttuuriseen uudelleenkiinnittymiseen liittyviä intensiivisiä tuntemuksia. Fyysisesti kivulias sopeutumisprosessi loi maalauksien ohella ymmärrystä ihmismielestä ja sen hämmästyttävästä kyvystä mukautua olosuhteisiin.

Tina Pienkuukka

Ikuisesti koti-ikävä
Forever Homesick

I am a bilingual (ENG and FIN) Finnish citizen who grew up in the UK between 1998 and 2015. I graduated from The University of Winchester with a Bachelor of Arts (Hons) Degree in Media Production in 2009, after which I worked in the UK until my return to Finland in 2015. I am currently studying a Master's Degree in Intercultural Communication at the University of Jyväskylä, and writing my MA thesis on the topic of "Finnish Returnees' Cultural Identities".

Olen kaksikielinen Suomen kansalainen. Asuin Iso-Britanniassa vuosina 1998–2015. Vuonna 2009 valmistuin kandidaatiksi Winchesterin yliopistosta pääaineenani mediatuottaminen. Työskentelin Iso-Britanniassa vuoteen 2015, Suomeen tulooni saakka. Opiskelen kulttuurienvälisen viestinnän maisteriohjelmassa Jyväskylän yliopistossa ja kirjoitan loppuyötäni "Suomalaisten paluumuuttajien kulttuuriset identiteetit".

In this film, I look at 'belonging' through the use of language and code-switching. I attempt to highlight how people in different linguistic groups are able to create and prevent senses of belonging for others, depending on the ways their varying languages are utilised. I also discuss my own juxtaposed layers of cultural and legal identity (Finnish national with a strong British cultural identity) and question my own sense of belonging in the context of pre and post Brexit. Where do you belong when the country of your nationality is only your 'home' on paper whilst the one which brought you up, where you put down your roots, and which made you who you are is negotiating your legal right to even call it your home at all?

Elokuvassa tarkastelen kuulumista kielenkäytön ja koodinvaihdon kautta. Yritän tuoda esiin sen, miten eri kieliryhmien edustajat luovat tai estävät toisten kuulumista käyttämällä näiden kieliä eri tavoin. Pohdin myös omia kulttuurisen ja oikeudellisen identiteettini kerroksia: olen Suomen kansalainen, jolla on vahva brittiläinen kulttuurinen identiteetti. Samalla tarkastelen omaa kuulumisen tunnettani ennen Brexitiä ja sen jälkeen. Mihin kuuluu tilanteessa, jossa kansallisuus on koti vain paperilla? Mihin kuuluu, kun valtio, johon asetuin, joka kasvatti ja muokkasi minut, kyseenalaistaa oikeuteni kutsua sitä kodiksi?

Toni Essel

Underbelow

Toni Essel on jyvaskyläläinen mediataiteilija. Teoksissaan Essel käsittelee ihmisen käyttäytymistä, motiiveja, uskomuksia ja asenteita. Niiden kautta hän pyrkii ymmärtämään ja tulkitsemaan nykypäivän ilmiöitä.

Esselin pääformaatti on video, mutta hän työskentelee myös animaation, äänen ja performanssin parissa. Omien teostensa lisäksi hän on tehnyt videoprojisoiteja ja äänisuunnittelua eri taiteenalojen esityksiin (mm. Teatterikone, Company Uusi Maailma, Jyvaskylän Sirkuskoulu), työskennellyt useissa videotuotannoissa sekä tuottanut performansseja perustamalleen Musta taksi -kollektiiville.

Essel on koulutukseltaan medianomi. Hän opiskelee parhaillaan ylempää ammattikorkeakoulututkintoa Turun ammattikorkeakoulussa Taiteen uudet kontekstit -koulutusohjelmassa. Taiteellisen työskentelyn lisäksi Essel toimii media-alan tuntiopettajana ja mediakasvattajana sekä vastaa Vakiopaineessa noin kerran kuussa järjestettävistä Drink & Draw -piirustusilloista.

Toni Essel is a media artist living in Jyväskylä. His artworks deal with behavior, motives, beliefs and attitudes of human beings. Through his art, he seeks to understand and interpret contemporary phenomena.

Essel mainly works with video format, but also with animation, voice and performance. In addition to his own works, he has made video projections and voice designs for various artistic performances by such local groups as Teatterikone, Company New World and Jyväskylä Circus School. He is also a founding member of the Musta taksi (Black Taxi) collective with which he has worked in several video productions and performances.

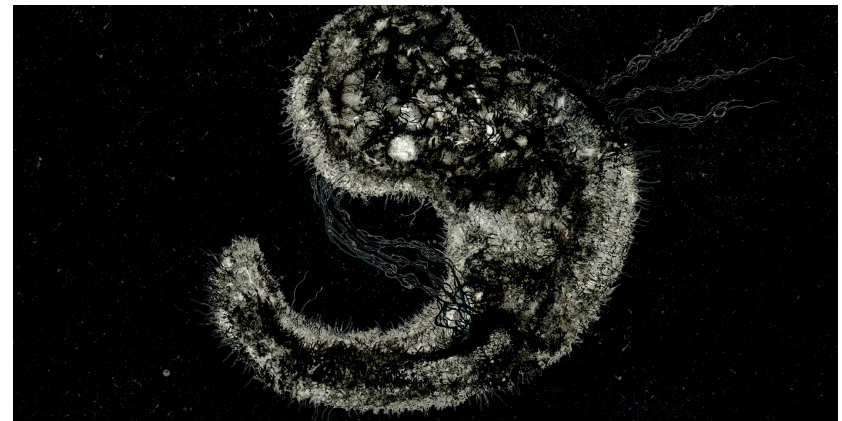
Essel has a degree in Media Studies. He is currently studying in Master's degree programme in Contemporary Contexts of Arts at Turku University of Applied Sciences. In addition to artistic work, Essel works as a media studies teacher and media pedagogue, and organizes Drink & Draw drawing events in the cultural bar Vakiopaine once a month.

Underbelow on kokeellinen animaatio, joka visualisoi ihmisen syvimpiä, yleensä piilotettuja eläimellisiä puolia. Yhteiskunta pirstaloituu yhä pienempiin osiin, ja vastakkainasettelu niiden välillä kärjistyy. Käytöksemme taantuu perustarpeiden tyydyttämiseen. Ihminen on luonnostaan paitsi sosiaalinen eläin myös itsekäs, omaa reviiiriään ja yhteisöään tuntemattomien hyökkäyksiltä puolustava peto. Evoluutio on tehnyt meistä itsekkäitä, jotta lajimme ja oma perimämme säilyisi.

Ihminen on kuitenkin ainoa eläin, joka pystyy tietoisesti muuttamaan käytöstään. Vapaus valita on ihmisyytemme lähtökohta. Ei tarvitse jakautua meihin ja muihin: voimme saada resurssit riittämään kaikille, varsinkin nyt, kun ihmiskunta on rikkaampi kuin koskaan. Silti varallisuus keskittyy yhä pienemmälle joukolle ja loput jäävät taistelemaan rippeistä keskenään. Teoksen toteuttamista on tukenut Keski-Suomen Taiteen edistämiskeskus.

Underbelow is an experimental animation, which visualizes the deepest and usually hidden animal aspects of humans. As society becomes increasingly fragmented, and confrontation between them becomes more pronounced and clear, our behavior falls back to satisfy basic needs. A human being is by its nature both a social animal, but also a selfish predator, which protects its own surroundings and community from attacks by outsiders. Evolution has made us selfish in order to protect our species and heritage.

Nevertheless, human beings are the only animals that can consciously change their behaviour. The freedom to choose is the basis of our humanity. We do not need to divide ourselves to them and us; we have enough resources to support everyone, especially now that humankind is richer than ever. Yet, this wealth is increasingly concentrated, and the rest are left to fight for the remains. The production of this artwork was financially supported by Arts Promotion Centre Finland.

Ufuk Özden

The Long Day

Ufuk Özden is abysmally normal and he would like his work to speak for itself, hoping that the work in question is less average than the artist himself.

Ufuk Özden on kammottavan tavallinen ja haluaisi, että hänen teoksensa puhuisi puolestaan. Hän toivoo myös, että teos on vähemmän keskinkertainen kuin taiteilija itse.

It was my very first winter in Finland when I casually walked into the local library and spotted a pile of flyers on the desk. Although I'm not really one of those who take great interest in flyers, I had this urge to pick up one of them. I believe it was the title, "Crossing Borders", that caught my attention. Having read the short description, I immediately realized that I'd found something that I hadn't known I'd been looking for. Still a newbie and an alien in this town, I'd often thought about the concept of belonging and I thought that this was my chance to improve my perception of reality. The following months were filled with inspiring discussions, sharing, welding the group together, or dissecting ideas – and eventually creating our final works with which we gave our own answers to the questions that we had been asking ourselves. I take great joy in my work as I see that it speaks for itself, encouraging interpretations, and nudged the viewers to pose their own questions, if not answers.

Ensimmäisenä talvenani Suomessa kävelin ennalta suunnittelematta paikalliseen kirjastoon ja huomasin kasan lentolehtisiä pöydällä. En ole niitä ihmisiä, jotka erityisesti kiinnostuvat lentolehtisistä. Tällä kertaa jokin sai minut tarttumaan yhteen niistä. Uskon, että otsikko "Rajojen yli" herätti huomioni. Luettuani lehtisestä lyhyen kuvauksen ymmärsin heti, että olin löytänyt jotain, jota en tiennyt etsiväni. Olin vasta kaupunkiin tullessa muukalaisena usein miettinyt kuulumisen käsitettä. Koin, että tämä oli mahdollisuuteni kehittää käsitystäni todellisuudesta. Seuraavat kuukaudet olivat täynnä inspiroivia keskusteluja, jakamista, yhteen hioutumista, ideoiden analysointia – tämän kaiken pohjalta loimme lopuksi teoksia, joiden avulla vastaamme itsellemme esittämiimme kysymyksiin. Iloitsen teoksestani koska näen, että se puhuu puolestaan, rohkaisee tekemään tulkintoja, tönäisee katsojaa kysymään omia kysymyksiään ja kenties etsimään niihin vastauksia.

kiitos

thank you

Työpajat / Workshops

ELOKUVATYÖPAJA / TALES OF BELONGING WORKSHOP

Osallistajat / Participants

A, Jukka Jouhki, Suvi Mononen, Ombeni Mwanga, Tina Pienkuukka
Jamal Piruzdelan, Fazlahmad Rahmani, Hazal Türken, Adriana Zamudio

Työpajan vetäjät / Workshop leaders

Ronan Browne, Kaisa Hiltunen

TAIDETYÖPAJA / ART WORKSHOP

Osallistajat / Participants

Toni Essel, Leena Häkkinen, Johanna Juvonen, Olga Malytcheva
Biagio Rosa, Anna Ruth, Iana Vulpe

Työpajan vetäjät / Workshop leaders

Antti Vallius, Sirpa Turpeinen

SANATYÖPAJA / WORDS OF BELONGING WORKSHOP

Osallistajat / Participants

Denis Duman, Jo, Shashank Mane, Luciana Mariano
Roxana Sadvokassova, Tuomas Suppa, Ufuk Özden

Työpajan vetäjät / Workshop leaders

Nina Säaskilahti, Katri Talaskivi, Olli-Pekka Tennilä

Ratamon näyttelyn suunnittelutyöryhmä / Ratamo exhibition planning group

Deniz Duman, Eeva-Leena Haapakangas, Kaisa Hiltunen
Johanna Juvonen, Shashank Mane, Suvi Mononen, Sari Pöyhönen
Biagio Rosa, Nina Säaskilahti, Antti Vallius, Iana Vulpe

Hankkeen tutkijat / Researchers of the project

CROSSING X BORDERS

Eeva-Leena Haapakangas, Kaisa Hiltunen, Saara Jäntti, Sari Pöyhönen
Katri Saariaho, Tuija Saresma, Nina Säaskilahti, Urho Tulonen, Antti Vallius

Yhteistyökumppanit / Collaborators

Rahoittajat / Funders

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO
SOVELTAVAN KIELENTUTKIMUKSEN
KESKUS

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO
MUSIIKIN, TAITEEN JA KULTTUURIN
TUTKIMUKSEN LAITOS

crossing borders
exhibition/näyttely
rajojen yli

GALLERIA RATAMO 7.2.– 3.3.2019

RATAMO galleria

Veturitallinkatu 6, 40100 Jyväskylä, p. 014 266 4389
avoinna ti-su klo 11-18, vapaa pääsy
www.jyvaskyla.fi/ratamo

ISBN 978-951-39-7680-4 (nid.)
ISBN 978-951-39-7681-1 (PDF)